

Arrest

**nr. 344 707 van 13 april 2026
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 10 mei 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 6 maart 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 mei 2025 neemt de gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen deze beslissing stelt verzoeker geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Eveneens op 10 mei 2025 neemt de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13sexies), aan verzoeker ter kennis gebracht op 11 mei 2025. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Zennevallei op 10.05.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer,:

Naam : G. D. S.
voornaam : R.
geboortedatum : (...)1979
geboorteplaats : BRAZILIË
nationaliteit : Brazilië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 10.05.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Meneer bezit een vervalst Portugees rijbewijs. Hiervoor werd een apart PV 21 opgesteld.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van PZ Zennevallei op 10.05.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van zwartwerk. Meneer kan op geen enkele wijze bewijzen dat hij beschikt over de correcte arbeidskaart of single permit om in België te werken, noch blijkt uit zijn administratief dossier dat hij hier enige stappen voor ondernomen heeft.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart een vrouw te hebben in België, maar geeft daar verder geen enkele verklaring over. Gezien hij nooit administratieve stappen heeft ondernomen kan noch uit zijn dossier noch uit zijn verklaringen blijken of dit feit correct is en welk verblijfsstatuut deze partner al dan niet zou hebben. Dit argument kan op deze wijze geen enkele fundering bieden om een schending van artikel 8 van het EVRM te motiveren.

Voorts verklaart meneer geen medische problemen te hebben die hem zouden belemmeren om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 74/11, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het "verbod van willekeur".

Ter adstruering van zijn middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“Artikel 8 van het EVRM stelt dat “

Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat “

De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie ”.

Artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven stelt dat “Non-refoulement, belang van het kind, familie- en gezinsleven en gezondheidstoestand Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten onder meer rekening met:

- het familie- en gezinsleven;

- de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement ”.

Er dient te worden vermeld dat er op de Belgische Staat een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 8 EVRM.

Art. 8 E.V.R.M. is van openbare orde en direct toepasselijk in het intern Belgisch recht.

De RvV oordeelt in zijn arrest nummer 56.201 van 17 februari 2011 dat in de eerste plaats dient te worden nagegaan of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of er sprake is van een onrechtmatige inmenging. Hij plaatst zich hiervoor op het tijdstip waarop de administratieve beslissing is genomen. Aangaande de begrippen privé-, familie- en gezinsleven stelt de RvV: “Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve

definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.”

De RvV wijst er hierbij ook op dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, er in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen “bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden” moeten worden aangetoond. Hierbij wordt verwezen naar het arrest Mokrani t.Frankrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 15 juli 2003. Bij de beoordeling van het bestaan van een gezinsleven wordt rekening gehouden met alle indicaties die worden aangebracht, zoals het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen familie (RvV 24 februari 2011, nr. 56.665; RvV 25 februari 2011, nrs. 56.778 en 56.792; RvV 4 april 2011, nr. 59.214).

2. Verzoeker kreeg bij de bestreden beslissing toch een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing tot verwijdering is volgens artikel 1, 6° van Vreemdelingenwet echter een beslissing waarbij de illegaliteit wordt verklaard. Dat verzoeker echter zinnens was diens verblijf te regulariseren.

Dat het gezin van verzoeker, diens vrouw en 3 kinderen, momenteel op het Belgische grondgebied verblijven en dat verzoeker teneinde enige inkomsten te kunnen vergaren in België aan de slag was.

Dat onder geen enkel beding kan worden getwijfeld aan het feitelijk gezin dat verzoeker vormde met zijn partner en de kinderen, doch dat verzoeker hen noodgedwongen diende achter te laten teneinde hen in middelen van levensonderhoud te kunnen voorzien.

Dat de bedoelingen van verzoeker onder geen enkel beding "te kader trouw" werd gesteld.

3. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken op zijn minst geen zorgvuldig onderzoek verricht.

Ingevolge het zorgvuldigheidsbeginsel moet de Dienst Vreemdelingenzaken een besluit zorgvuldig voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de vreemdeling moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen.

Overwegende dat verzoeker inderdaad niet meteen op een adequate manier de correcte stappen ondernam om zijn verblijf te regulariseren.

Dat hij niettemin steeds inkomsten kon genereren in België.

Dat hij derhalve getracht heeft zijn werk in België te behouden, dit teneinde de overgang naar een regulier verblijf te financieren voor hem en zijn gezin.

Het is de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel artikel 74/11 e.v. van de Vreemdelingenwet.

Indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd dan zou zij hebben kunnen vaststellen dat de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier waarop internationale bepalingen van toepassing zijn.

Het inreisverbod dd. 11/05/2025 werd door de verwerende partij, zoals hierna zal blijken, niet afdoende gemotiveerd.

Deze summier motivatie kan niet in aanmerking worden genomen :

Een loutere verwijzing naar het feit dat verzoeker niet onmiddellijk een document kan voorleggen waaruit een legaal verblijf blijkt en als zou verzoeker geen gehoor hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, is manifest onjuist, voorbarig en minstens volstaat een dergelijke motivering niet.

Dat het onder geen enkel beding de bedoeling zou zijn voor verzoeker om de Belgische staat te misleiden dan wel zich te willen onttrekken aan enige dienstige vaststelling.

Dat verzoeker door een samenloop van omstandigheden zijn verblijf nog niet kon regulariseren.

Dat voor verzoeker in casu het doel de middelen heiligde, gelet op een dreigende verarming van het gezin en hij een job diende te vinden.

Dat verzoeker op korte termijn wel degelijk de nodige documenten had kunnen voorleggen dewelke een vermoeden zouden doen ontstaan als zou het verblijf van verzoeker in casu niet langer illegaal moeten zijn.

Dat bovendien verzoeker het grondgebied op vrijwillige basis zal verlaten en er op dat vlak onder geen enkel beding sprake is of is geweest van enige intentie tot onderduiken of onttrekking aan de overheden of bevoegde administraties.

Dat verzoeker daadwerkelijk gehoor zal geven aan beslissingen van de administratieve overheid.

Dat echter geen genoeg onderzoek werd gedaan door de Belgische Staat naar een schending van het art. 8 EVRM.

Dat immers geen verder onderzoek werd gedaan naar het gezin van de verzoeker.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr.

133.153). De motiveringsverplichting moet de verzoekende partij met andere woorden in een mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.

Volgens een niet-geschreven grondrecht, dient iedere administratieve rechtshandeling gedragen te worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden deugdelijke motieven. De materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt bovendien in dat iedere bestuurshandeling moet ondersteund worden door deugdelijke motieven die, naar aanleiding van het wettigheidstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd. In de woorden van de Raad van State, afdeling administratie, luidt het:

“Overwegende dat de materiële motiveringsplicht vereist dat elke administratieve rechtshandeling op motieven gesteund is waarvan het bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen”.

De materiële motiveringsplicht is aldus een technisch-juridisch middel om de (interne) wettigheid van een bestuurshandeling te onderzoeken. De motievencontrole bestaat achtereenvolgens uit het onderzoek naar (i) het bestaan van de motieven, (ii) naar dat van de feitelijke juistheid van de motieven, (iii) naar het nagaan of de motieven juridisch juist zijn en, (iv) naar het al dan niet bestaan van een redelijke verhouding tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Hierbij moet worden opgemerkt dat de motieven, of beweegredenen, van een beslissing de feiten zijn die de auteur van de handeling tot het stellen ervan hebben bewogen. De motieven zijn met andere woorden de gegevens die bestonden vooraleer de administratieve rechtshandeling werd genomen en die deze moeten rechtvaardigen. De motieven zijn feitelijk onjuist wanneer zij ten aanzien van de materiële juistheid van de feiten niet bestaan, of het bestaan van die motieven niet bewezen is.

Verzoeker meent dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn, gezien zij feitelijk onvolledig zijn en falen naar recht en dienvolgens de bestreden beslissing niet kunnen dragen. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de bestreden beslissing, zeker gelet op de zorgvuldige afweging van de belangen van Verzoeker, niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid, zodat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, schendt.

De bestreden beslissing impliceert dat Verzoeker op het Schengengrondgebied verblijft zonder geldig document en/of dat het minstens zo is dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoeker vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat de bestreden beslissing in een summiere motivering stelt als zou er kunnen worden vanuit gegaan als zou verzoeker niet wensen mee te werken met de overheden of dit niet zou hebben gedaan en tevens geen gevolg zou geven aan de beslissingen tot verwijdering. Dat verzoeker zich zal houden aan de verwijderingsmaatregelen en derhalve het grondgebied op vrijwillige basis verlaten.

Dat verzoeker geen beroepsprocedures instelt tegen het tussengekomen bevel om het grondgebied te verlaten, doch enkel tegen het inreisverbod, i.e. de bestreden beslissing.

Dat hij zulks doet teneinde in de mogelijkheid te zijn om zijn kinderen terug te zien vóór het verstrijken van 2/3den van het inreisverbod van 3 jaar. Dat verzoeker namelijk vroeger dan dat een gezinsherenigingsprocedure wenst op te starten.

Dat er thans nergens kan worden afgeleid als zou verzoeker de effectieve verwijdering van het Belgisch Grondgebied niet zou hebben aanvaard.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het vluchtgevaar/risico op onderduiken onvoldoende aangeeft en onvoldoende aantoonde dat er inzake geen andere maatregelen mogelijk zijn. (Cass., 27 juni 2012, P12.1028F, www.cass.be).

In casu stelt de Dienst Vreemdelingenzaken het vluchtgevaar/risico op onderduiken niet vast, zij baseert zich enkel op het gebrek aan bezit van reis en/of binnenkomstdocumenten van verzoeker. Er dient verder te worden vastgesteld dat er in hoofde van verzoeker geen vluchtgevaar is.

Dat er onder geen enkele beding kan worden vanuit gegaan als zou verzoeker willen vluchten, en/of onderduiken voor de autoriteiten. Verzoeker heeft zich nooit aan enige dienstige vaststelling willen onttrekken

Dat de genomen administratieve beslissing dientengevolge disproportioneel is, daar waar ze verzoeker een inreisverbod van 3 jaar oplegt en het verzoeker op die manier onmogelijk maakt zich te herenigen met zijn gezin.

Dat er in dit dossier zelfs werd overgegaan tot vrijheidsberoving met alle psychologische gevolgen van dien en uit de genomen beslissingen nooit duidelijk is gebleken waarom niet eerder gekozen werd voor minder ingrijpende maatregelen, en dientengevolge schenden de administratieve beslissingen de motiveringswet van 29 juli 1991 (K.I. Bergen 3 mei 1996, Rev. dr. étr. 1996, p. 220).

Derhalve heeft de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien de in aanmerking komende belangen niet op een juiste wijze afgewogen om tot een weloverwogen besluit te komen waardoor het willekeurige wijze is overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing.

Uit al het bovenstaande blijkt dat het weerhouden van een inreisverbod jegens verzoekende partij een schending zou uitmaken van zijn subjectieve rechten.

Dat verzoeker namelijk ernstig geraakt wordt in diens gezinsbeleving.

Verwerende partij heeft in casu aldus niet ernstig onderzocht of verzoeker daadkrachtige beweegredenen had voor zijn verblijf in België en dit terwijl er aan verzoeker een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten zonder dat haar enige termijn wordt gegeven voor (vrijwillig) vertrek en hem een inreisverbod werd opgelegd van 3 jaar voor het gehele Schengengrondgebied.

Dat er geen afdoend onderzoek werd gedaan naar de specifieke gezinssituatie van de verzoeker.

Dat het verblijf in een gesloten centrum voor verzoeker enorm zwaar heeft doorgewogen.

Dat verzoeker nu het Belgische grondgebied vrijwillig zal hebben verlaten en pas zal terugkeren indien er geen sprake meer is van een inreisverbod jegens zijn persoon en hij over een ondubbelzinnige en tegenwerpelijke verblijfstitel beschikt.

3. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing art. 8 E.V.R.M, artikel 74/11§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.”

2.2 De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De aangevoerde schending van deze algemene beginselen moet in casu worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Aan verzoeker werd op 10 mei 2025 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgeleverd. Er werd aan verzoeker – met toepassing van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet – geen termijn voor vrijwillig vertrek toegekend omdat er een risico op onderduiken

bestaat en omdat verzoeker een bedreiging voor de openbare orde vormt. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 mei 2025 werd door verzoeker niet aangevochten. Hij laat in zijn verzoekschrift verstaan dat hij zich aan deze verwijderingsbeslissing wenst te houden en zal terugkeren naar zijn land van herkomst, Brazilië. De verwijderingsbeslissing van 10 mei 2025, waarmee het bestreden inreisverbod uitdrukkelijk gepaard gaat, bevindt zich inmiddels definitief in het rechtsverkeer.

Verweerder heeft aan verzoeker eveneens een inreisverbod van drie jaar opgelegd met toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, namelijk omdat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Verzoeker betwist niet dat verweerder op goede gronden toepassing heeft gemaakt van deze rechtsgrond. Het staat niet ter discussie dat aan hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

De duurtijd van het inreisverbod wordt door verweerder gemotiveerd als volgt:

“Meneer bezit een vervalst Portugees rijbewijs. Hiervoor werd een apart PV 21 opgesteld.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van PZ Zennevallei op 10.05.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van zwartwerk. Meneer kan op geen enkele wijze bewijzen dat hij beschikt over de correcte arbeidskaart of single permit om in België te werken, noch blijkt uit zijn administratief dossier dat hij hier enige stappen voor ondernomen heeft.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart een vrouw te hebben in België, maar geeft daar verder geen enkele verklaring over.

Gezien hij nooit administratieve stappen heeft ondernomen kan noch uit zijn dossier noch uit zijn verklaringen blijken of dit feit correct is en welk verblijfsstatuut deze partner al dan niet zou hebben. Dit argument kan op deze wijze geen enkele fundering bieden om een schending van artikel 8 van het EVRM te motiveren.

Voorts verklaart meneer geen medische problemen te hebben die hem zouden belemmeren om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”

Verzoeker werd op 10 mei 2025 op heterdaad door de politiediensten betrapt op het verrichten van zwartwerk en het bezitten van een vervalst Portugees rijbewijs. Deze informatie wordt ondersteund door het ‘administratief rapport’ van 10 mei 2025 dat zich in het administratief dossier bevindt. Hieruit blijkt dat de politiediensten van de politiezone Zennevallei op 10 mei 2025 in het kader van de opsporing van zwartwerk een bestuurlijke controle hebben verricht op een bedrijfswebsite waar ze een voertuig dat op de site rijdt, staande hebben gehouden. In het voertuig zit één persoon, zijnde verzoeker. Hij is op dat moment in het bezit van een vals Portugees rijbewijs. De vaststellingen van de politiediensten uit voormeld administratief rapport worden correct weerspiegeld in de bestreden beslissing. Bovendien betwist verzoeker de vaststellingen van de politie, noch verweerder niet.

Verzoeker betoogt daarentegen dat hij “zinnens was diens verblijf te regulariseren” en hij “door samenloop van omstandigheden zijn verblijf nog niet kon regulariseren”. Hij stelt dat het motief van de bestreden beslissing dat hij geen gehoor zou hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, manifest onjuist is. Verzoeker tracht de feiten van zwartwerk te verantwoorden door te stellen dat zijn gezin aangewezen was op zijn inkomsten, dat hij aan het werk was om de “overgang naar een regulier verblijf te financieren voor hem en zijn gezin” en dat zijn werkzaamheden noodzakelijk waren om een dreigende verarming van het gezin te voorkomen.

Verder stelt verzoeker nog dat de bestreden beslissing impliceert dat hij in België verblijft zonder geldige verblijfsdocumenten en dat hij waarschijnlijk geen gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Hij betwist dat hij niet zou hebben meegewerkt met de overheden en dat hij geen gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker wijst erop dat hij immers geen beroepsprocedure heeft ingesteld tegen de verwijderingsbeslissing waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat. Hij betoogt daarnaast ook dat het vluchtgevaar of het risico op onderduiken onvoldoende wordt aangetoond door verweerder.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het betoog van verzoeker is gebaseerd op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing betreft een inreisverbod en geen beslissing waarbij uitdrukkelijk wordt vastgesteld dat verzoeker niet in het bezit is van de vereiste verblijfsdocumenten om in België te mogen verblijven. Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing impliceert dat hij niet in het

bezit is van de vereiste documenten of dat er wordt gesteld dat er sprake is van een risico op onderduiken, lijkt de kritiek van verzoeker gericht te zijn tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering dat op 10 mei 2025 werd genomen. Deze beslissing vormt echter niet het voorwerp van de huidige vordering waardoor deze kritiek niet op ontvankelijke wijze kan worden aangevoerd.

In de bestreden beslissing wordt verder niet gesteld dat er aan verzoeker een inreisverbod wordt afgeleverd omdat hij een eerdere verwijderingsbeslissing niet zou hebben uitgevoerd. Evenmin wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker niet heeft meegewerkt met de administratieve overheden. Van enig motief in die zin is nergens sprake. Daarnaast slaagt verzoeker er niet in de pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen door er enkel op te wijzen dat hij zinnens zou zijn geweest zijn illegaal verblijf te regulariseren en verklaringen aan te reiken waarom hij zonder geldige toelating tot het verrichten van arbeid op het Belgische grondgebied alsnog aan het werk was. Dit betoog neemt immers niet weg dat verweerder – in navolging van de vaststellingen gedaan door de politiediensten – op goede gronden heeft gemotiveerd dat verzoeker in het bezit is van een vervalst rijbewijs en op heterdaad werd betrapt op het verrichten van zwartwerk, reden waarom hij door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te schaden en een inreisverbod van drie jaar aldus proportioneel is. Verweerder verwijst naar de strafbare feiten waarvoor verzoeker op heterdaad werd betrapt, het bedrieglijk karakter van deze feiten, het feit dat hij niet heeft getwijfeld om de openbare orde te schaden, het belang van de immigratiecontrole en het belang van het handhaven van de openbare orde. Verzoeker brengt geen concreet verweer aan dat toelaat te besluiten dat een inreisverbod van drie jaar in zijn geval alsnog disproportioneel zou zijn.

Een schending van artikel 74/11, §1, 1) van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker voert daarnaast de schending aan van artikel 8 van het EVRM, hetgeen luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker betoogt dat hij samen met zijn echtgenote en hun drie kinderen in België verblijft. Verweerder motiveert dat verzoeker tijdens zijn gehoor inderdaad heeft aangegeven een vrouw in België te hebben, doch hieromtrent wordt verder geen informatie verschaft. Dit stemt overeen met de informatie vervat in het ‘administratief rapport’ van 10 mei 2025. Hieruit blijkt dat verzoeker door de politiediensten werd gehoord, die hem hebben bevraagd over zijn gezinssituatie. Op de vraag *“heeft u een partner met wie u een duurzame relatie heeft en/of kinderen in België?”* antwoordde verzoeker dat zijn echtgenote in België woont maar dat hij geen adresgegevens kan verschaffen. Verzoeker maakt geen melding van eventuele minderjarige kinderen die in België verblijven. Op de vraag *“heeft u familie in België? Zo ja wie?”* antwoordde verzoeker opnieuw dat zijn echtgenote in België woont. Van minderjarige kinderen is geen enkel spoor in het administratief dossier terug te vinden. Verweerder moet worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker geen enkele verdere verduidelijking biedt omtrent zijn echtgenote die in België zou wonen. Hiervan ligt geen enkel concreet bewijs voor. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker in het kader van de huidige procedure eveneens heeft nagelaten om hieromtrent meer duidelijkheid of concrete stavingstukken te verschaffen.

Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond. Een schending van deze bepaling kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN